

„Skvěle, jsem rád, že jsme si to vyjasnili,“ odvětil a na jeho tváři se poprvé mihnul náznak upřímného úsměvu. „A teď bych ti měl nejspíš vysvětlit, proč jsi tady.“

Rory si tak vyslechl příběh o tom, jak se jeho otec odmítl oženit s jistou lady Gwendoline a vzdal se svého postavení, majetku i rodiny, aby si mohl vzít jeho matku. Jeho strýc, král Gunther, se svou královnou žádného potomka nezpłodil, a tak po jeho smrti připadl trůn jeho mladšímu bratrovi. Jelikož ten však již zemřel, dalším následníkem v pořadí se stal jeho syn.

„Korunu našeho království chrání sám Godric. V jejím rubínu se skrývá jeho krev, což zajišťuje, že na trůn vždy usedne právoplatný dědic, jemuž navíc sám požehná. Pokud by byl králem korunován někdo jiný, do roka zemře. Jako Gilfordův syn jsi královým nejbližším příbuzným, a tedy jeho řádným nástupcem. Nikdo jiný být korunován nemůže. Ne, dokud jsi naživu.“

Rorymu z tváře vyprchala barva. Najednou se mu zatočila hlava a žaludek se mu sevřel tak, až se bál, že se pozvrací. Tak tohle měl Conrad na mysli, když mluvil o povinnosti, před níž nemůže utéct. Proto mu celou cestu tajil pravdu, protože kdyby trůn odmítl a uprchl, země by zůstala bez vladaře. Nebyl sice nijak extra vzdělaný, ale i on věděl, že by to byl problém.

„A nemůžu třeba podepsat nějaký papír, jako že se vzdávám trůnu?“ zeptal se s nadějí v hlase.

„Kdyby to šlo, nebyl bys tady.“

Rory si dlouze povzdechl. Připadal si v pasti. Lapený v noční můře, z níž se nelze nijak probudit. Celý jeho život se teď bude točit kolem politiky, o které vůbec nic neví, a navíc mu bude na krk dýchat Wolf. Paráda. Horší už to snad být nemohlo.

„Vidím, že to potřebuješ vstřebat,“ poznamenal mladý lord a zvedl se ze židle. „Pošlu ti sem komorníka. V šest přijď na večeři do malé jídelny. A prosím, vezmi si na sebe něco reprezentativnějšího,“ ukázal na jeho postavu v prostých šatech.

„Nic takového nemám,“ pípl nešťastně Rory.

„U Godrica,“ zaklel Wolf a protočil panenky. „Postav se,“ nařídil Rorymu a ten ho okamžitě poslechl. Jeho pobočník si ho chvíli měřil pohledem, než nepříliš nadšeně prohlásil: „Jsme skoro stejně velcí, to půjde.“ A aniž by mu své úvahy nějak vysvětlil, odešel.

Rory se sesul na židli jako hromádka neštěstí. „Jsem v háji,“ zaúpěl.

„Tak co na něj říkáš?“ zeptal se Wolfa jeho otec.

„Je to obyčejný vesnický hňup,“ odpověděl bez servítků.

„Budeme mít štěstí, jestli umí číst a psát.“

„Toho jsem se obával,“ povzdechl si vévoda Norwood.

„Diplomatické vztahy s Marélií jsou napjaté, stále se šušká